

We zijn niet machteloos

Ik ben Paula van Liere, volgende maand word ik 75 jaar en dat vind ik een mijlpaal. Mijn vader is 75 geworden. Ik hoop langer mee te kunnen, in de eerste plaats om nog lang te kunnen genieten van mijn twee kleinkinderen en zeker ook om me in te blijven zetten voor een leefbare aarde.

Want, ja, ik ben bezorgd. Toch voel ik me meestal niet bezorgd. In 2050 zijn mijn kleinkinderen de 30 gepasseerd, hoe ziet de wereld er dan uit? Ik kan me er geen voorstelling van maken.

Maar wat ik nu al zie, hoor en lees, dat raakt me enorm, dat vind ik verschrikkelijk, dat doet pijn. Als we zo doorgaan vernietigen we de aarde en uiteindelijk vernietigen we onszelf. We hebben al veel te lang gedaan alsof alles om ons draait en de hulpbronnen die de aarde ons geeft onuitputtelijk zijn.

Onze kleinkinderen hebben recht op een leefbare aarde. De kwetsbaarsten, de armsten in de hele wereld hebben recht op een leefbare aarde.

Ik kan het geweld en de bezitterigheid waarmee we het leven vormgeven niet meer aanzien. En we gaan maar door met het uitputten van een prachtige aarde, met het vernietigen van het leven in het water, met het vervuilen van de lucht.

Ik laat me horen omdat er een radicale verandering nodig is in hoe wij omgaan met de aarde, de natuur en met elkaar. We hoeven ons niet machteloos te voelen door de stroperigheid om ons heen, door het gemak van mooie woorden en het schreeuwende tekort aan daadkracht en politieke moed. Ik kan en wil niet machteloos toekijken.

Ik geef een willekeurig voorbeeld van ‘mooie woorden’. Ik kwam het tegen in De Correspondent. *‘In 1988 beloofde het kabinet de files driemaal zo kort te maken, in 2010 waren ze driemaal zo lang. Wat kopen we dan voor die miljarden? Vooral milieuschade, verkeersongelukken, steden en dorpen vol metalen dozen die 90% van de tijd stil staan.’*

Het moet anders en het kan anders. We hebben het vermogen om het tij te keren. Dat laten ook Urgenda, Milieudefensie en Green Peace ons zien.

Hoe ik leef, hoe jij leeft, hoe wij leven, het doet ertoe. Samen kunnen we er voor zorgen dat we collectief minder gaan nemen, dat de fossiele industrie stopt, dat subsidies naar duurzame energie gaan, dat het belastingstelsel op zijn kop gaat, dat niet arbeid maar vermogen belast worden, dat we anders gaan produceren en werkelijke kosten worden belast.

We kunnen een rechtvaardige wereld creëren waarin we met respect voor de aarde, de natuur, de dieren en elkaar samenleven. We kunnen dat iedere dag doen. En uiteindelijk moet en gaat iedereen mee, het bestuur, de politiek, de banken, de bedrijven, de boeren.

Er is reden voor hoop, omdat alles met elkaar is verbonden en de maatschappelijke inzet voor een duurzame en rechtvaardige samenleving niet meer te stoppen is. De tijd is nu.